

kakvog skromnog, običnog člana Partije, čiji bi život i smrt iznosio kao primer za ugled. Dakle, za ovu priliku će slaviti uspomenu na druga Ogilvija. Uistinu, drug Ogilvi nije uopšte ni postojao, no nekoliko štampanih redova i dve-tri lažne fotografije će mu začas udahnuti život.

Vinston razmisli za trenutak, zatim privuče diktograf i poče diktirati uobičajenim stilom Velikog Brata, vojničkim i cepidlačkim u isto vreme, koji je zbog posebnog manira govornikovog da postavlja pitanja i smesta na njih odgovara ("Kakvu pouku, drugovi, možemo iz ovoga izvući? Pouku - koja je u isto vreme i jedan od osnovnih principa englsoca da..." itd, itd) bilo lako imitirati.

Kad mu je bilo tri godine, drug Ogilvi je odbijao sve igračke sem doboša, puškomitraljeza i modela helikoptera. U šestoj godini - godinu dana pre roka, u njegovom slučaju se izuzetno odstupilo od pravila - postao je član Špijuna; u devetoj je već bio komandir odreda. U jedanaestoj je odao rođenog strica Policiji misli. U sedamnaestoj je postao predsednik Okružnog komiteta Lige protiv seksa. U devetnaestoj je pronašao ručnu bombu novog tipa koju je kasnije prihvatilo Ministarstvo mira i koja je na prvoj probi ubila trideset jednog evroazijskog zarobljenika odjednom. U dvadeset i trećoj je poginuo na dužnosti. Dok je leteo nad Indijskim okeanom noseći važne depeše, napali su ga neprijateljski mlaznjaci; nemajući izlaza, privezao je za sebe puškomitraljez kao balast i iskočio iz helikoptera zajedno sa depešama - što je, po rečima Velikog Brata, predstavljalo smrt na kojoj se samo može zavideti. Veliki Brat je još dodao nekoliko primedbi o kreposti i doslednosti druga Ogilvija. Ogilvi je bio potpuni apstinent i nepušač, nije znao ni za kakvu reakciju sem svakodnevnih jednočasovnih vežbi u gimnastičkoj sali, i bio se zakleo na celibat, smatrajući da su brak i porodica nespojivi sa načinom života aktiviste koji je dvadeset i četiri časa dnevno odan dužnosti. Nije razgovarao ni o čemu sem o principima englsoca, niti imao drugog cilja do pobeđe nad evroazijskom armijom i hvatanja špijuna, sabotera, zlomisliatelja i izdajnika uopšte.

Vinston se premišljao da li da druga Ogilvija odlikuje Orednom za izvanredne zasluge, drugog reda; najzad zaključi da ne bi trebalo, jer bi to povuklo za sobom unošenje novih podataka u ostala dokumenta.

Zatim baci još jedan pogled na suparnika u boksu preko puta. Nešto mu je govorilo da Tilotson radi na istom zadatku na kome i on. Nije se moglo znati čiji će tekst biti prihvaćen, ali on je bio duboko siguran da će ovog puta to biti njegov. Učini mu se čudno da čovek može stvarati mrtvace, ali ne i žive ljude. Drug Ogilvi, koji u sadašnjosti nikad nije postojao, sad je postojao u prošlosti; kad sam čin falsifikovanja bude zaboravljen, postojaće isto onoliko autentično, i po istim dokazima, kao i Karlo Veliki i Julije Cezar.

5.

U menzi, niskoj i smeštenoj duboko pod zemljom, red za ručak se sporo pomicao napred. Prostorija je već bila prepuna sveta i zaglušne buke. Sa peći iza pulta širila se para s mirisom čorbe, nakiselim i ponešto metalnim, koji ipak nije sasvim nadjačavao isparenja džina Pobeda. Na suprotnoj strani sobe nalazio se mali šank, u stvari samo rupa u zidu, gde se mogao dobiti džin po ceni od deset centi za veliki gutljaj.

"Taman onaj koga tražim", reče neko iza Vinstonovih leđa.

On se okrete. To je bio njegov prijatelj Sajm, koji je radio u istraživačkom odeljenu. 'Prijatelj' možda i nije bila prava reč. Nisu postojali prijatelji, postojali su drugovi; no bilo je drugova s kojima je bilo prijatnije biti u društvu nego s drugima. Sajm je bio filolog, specijalista za Novogovor. Bio je član ogromne ekipe koja je radila na sastavljanju jedanaestog rečnika